

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 107/2014
27.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Нате Месаровић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ћ., због кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката П.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.1463/12 од 06.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4732/13 од 17.10.2013.године, у седници већа одржаној дана 27.02.2014.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ћ. - адвоката П.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К бр.1463/12 од 06.09.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4732/13 од 17.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К бр.1463/12 од 06.09.2013. године, окривљени С.Ћ. оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. у вези са чланом 61. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени ЕД К. је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4732/13 од 17.10.2013. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног С.Ћ.,

преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву К бр.1463/12 од 06.09.2013. године, у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што су радње окривљеног правно квалификоване као кривично дело самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Ћ. - адвокат П.М., на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, указујући на учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 16. став 1. КЗ, те са члановима 103. тачка 7. КЗ и 104. став 6. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће одбити оптужбу према окривљеном С.Ћ. због наступања застарелости кривичног гоњења за кривично дело самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, обзиром да веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је након разматрања списка предмета и пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Ћ. у захтеву за заштиту законитости истиче да су правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 16. став 1. КЗ у вези са члановима 103. тачка 7. КЗ и 104. став 6. КЗ. С тим у вези, у захтеву се наводи да је за кривично дело самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, због којег је окривљени оглашен кривим, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, имајући у виду чињеницу да су радници "Електродистрибуција" на бројило окривљеног пломбу ставили 21.08.2009. године, а не 19.10.2009. године, када је утврђено да је окривљени ову пломбу скинуо и самовласно се прикључио на дистрибутивни систем електромере.

Надаље, у захтеву се истиче да ни првостепени, а ни другостепени суд у својим одлукама нису изнели ниједан разлог због чега закључују да је окривљени извршио кривично дело управо дана 19.10.2009. године, и да једини доказ који би таквом закључку ишао у прилог представља записник о неовлашћеном коришћењу електричне енергије од 19.10.2009. године.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 16. став 1. КЗ у вези са члановима 103. тачка 7. КЗ и 104. став 6. КЗ, обзиром да у конкретном случају није наступила застарелост кривичног гоњења.

Из списка предмета утврђује се да је окривљени С.Ћ. пресудом Основног суда у Краљеву К бр.1463/12 од 06.09.2013. године оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. у вези са чланом 61. КЗ, и то под тачком 1, за радње учињене у временском периоду од 23.07.2009. године до 21.08.2009. године, те, под тачком 2, за радње учињене у периоду од 21.08.2009. године до 19.10.2009. године, када су радници "Електродистрибуције" Краљево утврдили да је претходно стављену пломбу скинуо и неовлашћено се прикључио на електричну мрежу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4732/13 од 17.10.2013. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, првостепена пресуда је преиначена у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени оглашен кривим због једног кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ.

У образложењу ове пресуде, другостепени суд је навео да су основани наводи жалбе браниоца окривљеног да је у односу на радње описане под тачком 1 изреке првостепене пресуде (које су извршене у временском периоду од 23.07.2009. године до 21.08.2009. године) наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, али да у односу на ове радње није донета пресуда којом се оптужба одбија, обзиром да наведане радње улазе у састав продуженог кривичног дела самовлашћа.

Како је бранилац окривљеног у жалби указивао и на наступање застарелости у односу на радње описане под тачком 2. изреке првостепене пресуде (учињене у временском периоду од 21.08.2009. године до 19.10.2009. године), другостепени суд је у вези са тим навео да у конкретном случају није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром да је окривљени дана 19.10.2009. године предузео радњу самовлашћа, што је првостепени суд правилно утврдио. О томе је другостепени суд у пресуди Кж1 бр.4752/13 од 17.10.2013. године, на страни 3, изнео јасне разлоге, које и овај суд у свему прихвата као правилне, и на које у смислу одредбе члана 491. став 2. упућује.

При томе, чињеница на којој се у захтеву инсистира – да су радници електродистрибуције пломбу на електрично бројило окривљеног ставили дана 21.08.2009. године, није од значаја, обзиром да је окривљени неовлашћено био прикључен на електричну мрежу све до 19.10.2009. године, што је несумњиво утврђено у току поступка, а од ког дана се и рачуна застарелост кривичног гоњења у односу на ову радњу самовлашћа.

За кривично дело самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, прописана је казна затвора до једне године или новчана казна, те сходно одредби члана 103. тачка 7. КЗ за ово кривично дело релативна застарелост кривичног гоњења

наступа када протекне две године од извршења кривичног дела, а апсолутна застарелост наступа, сходно одредби члана 104. став 6. КЗ, када протекне двоструко време које се по закону тражи за застрелост кривичног гоњења.

Дакле, у конкретном случају апсолутна застрелост наступа дана 19.10.2013. године, јер је радњу самовлашћа описану под тачком 2 изреке првостепене пресуде окривљени предузео 19.10.2009. године, па како је другостепена пресуда донета 17.10.2013. године, то у конкретном случају у време доношења другостепене одлуке није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у односу на ове радње, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ћ., одбијен је као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.